

[Korsgaard.]

271 Mill. Kr., altsaa med et rundt Tal 5 Mill. Kr. mindre, end Statsregnskabet viser. Men de maanedlige Beretninger, som vi har faaet, viser, at i Tiden indtil 1. November har Forbrugsafgifterne ikke givet mindre end i det foregaaende Aar, men tværtimod 4—5 Mill. Kr. mere. Her er altsaa en Balanceforbedring paa rundt regnet 10 Mill. Kr.

Den direkte Beskatning er for det kommende Finansaar regnet at ville give 10 Mill. Kr. mere end det, der er paa Statsregnskabet. Men nu tror jeg ikke, at Finansministeren vil modsige mig, naar jeg siger, at naar han har opstillet dette Tal for det kommende Aar, har det sin Begrundelse i, at man for indeværende Aar nu ved, at de paagældende Skatter vil give meget mere end beregnet. Nu ved jeg vel, at hele Beløbet ikke opkræves for dette Aar paa Grundlag af den Indtægt, som Borgerne havde i 1934, men det bliver i hvert Fald en Del over Halvdelen af den Forbedring, som kommer det kommende Finansaar til gode, saa jeg tror paa ingen Maade, jeg regner for højt, naar jeg skønner, der bliver en Forbedring paa 7 Mill. Kr. Lægger jeg disse Tal sammen, har jeg en Balanceforbedring paa Indtægtsiden paa rundt regnet 17 Mill. Kr.

Heroverfor staa saa Posten paa Socialudgifter. Der har vi ogsaa Viden for, at der paa Finansloven for kommende Aar er foreslaaet en Forhøjelse, sammenlignet med i Aar, paa rundt regnet 7 Mill. Kr. Ogsaa her maa jeg antage, at naar Finansministeren for kommende Aar foreslaar 7 Mill. Kr. mere, end der er beregnet i Aar, kan man heraf slutte, at indeværende Aars Budget ikke vil holde, men at det altsaa vil kræve de rundt regnet 7 Mill. Kr. mere, og i hvert Fald maa jeg antage, at jeg regner sikkert, naar jeg regner hele Beløbet som en Formindskelse af Balancen.

Saa bliver der tilbage 10 Mill. Kr. i Overskud, hvortil skal lægges det Overskud, som er paa Finansloven: 2,3 Mill. Kr., altsaa alt i alt et Overskud paa 12 Mill. Kr., idet jeg gaar ud fra, at af de andre Poster nogle vil blive forringet og andre forbedret, men at dette i alt Fald ikke vil give sig saa særdeles stort Udslag. Enhver, der beskæftiger sig med Finansloven, vil vide, at der altid i den sidste Ende bliver visse Besparelser paa Udgiftssiden.

Jeg vil altsaa mene, at jeg har begrundet, at der efter alt at skønne vil være 12 Mill. Kr. til Raadighed ved Finansaarets Udløb, og at det derfor er saare naturligt

at spørge, om der under disse Omstændigheder skulde være nogen som helst Grund til at udskrive disse 6 Mill. Kr. i en særlig Skat, oven i Købet en særlig Skat, som det i mange Henseender vil kunne volde store Vanskeligheder at føre igennem. Det synes mig ogsaa, at det, der her er antydnet, i sig selv er urimeligt. Det er kommunale Byrder, der her er Tale om, og hvis man endelig vil have en direkte Skat, maa den paa en helt anden Maade end Statsskatten ligge paa Linie med de Former for kommunal direkte Beskatning, man nu engang har.

Men, som sagt, idet jeg gaar ud fra, at det ikke er Mening, at man vil gøre Staten til en Sparekasse i Øjeblikket, men vil være tilfreds, naar det kan løbe rundt, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst saglig Begrundelse for paa Grundlag af dette Lovforslag at udskrive en ekstra Skat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Præstø A.) har Ordet for en kort Bemærkning.

H. P. Hansen (Præstø A.): Naar man kender Partiet Venstres Stilling til Begrebet indirekte Skatter, synes jeg, det var en noget letkøbt Betragtning, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen gjorde gældende over for Bykommunerne om den indirekte Skat, der udskrives i Form af højere Afgifter paa Elektricitet og Gas. Det ærede Medlem var saa venlig at sige, at dette specielt gjaldt de socialdemokratiske styrede Kommuner, men heri har han Uret. Det er en almindelig Betragtning ude i Kommunerne, at man godt kan tage noget højere Afgifter paa disse kommunale Goder og, som jeg nævnte, i Særdeleshed paa Elektricitet. Naar man gør det — det gælder i alt Fald for vort Vedkommende —, er det, fordi man siger: Skal man overhovedet have indirekte Skat — dette „overhovedet“ beder jeg det ærede Medlem lægge Mærke til —, saa bør man først og fremmest tage det af saadan noget som Elektricitet, hvorpaa der dog kan spares, hvis man endelig vil spare. Men der kan ogsaa bruges meget, og saa maa vedkommende betale derfor. Det er den Betragtning, der almindeligvis gøres gældende i Kommunerne, og jeg maa sige, at jeg har ikke de mindste Samvittighedsskrupler ved en forholdsvis høj Skat paa Elektricitet. Lad saa dem betale, der ønsker at sidde i saa illumerede Værelser, at man kan sige, det er en høj Grad af Luksus.